

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Ivo Pospíšila, soudkyně Lenky Kaniové a soudce Petra Pospíšila v právní věci žalobce: **JUDr. J. G.**, proti žalovanému: **Policejní prezidium České republiky**, se sídlem Strojnická 27, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 7. 2024, č. j. PPR-32746-3/ČJ-2024-990450, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 11. 9. 2025, č. j. 37 A 48/2024 - 37,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Krajské ředitelství policie Středočeského kraje odňalo žalobci zbrojní průkaz, jelikož přestal splňovat podmínku bezúhonnosti podle § 22 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona č. 119/2002 Sb., o střelných zbraních a střelivu (dále jen „zákon o zbraních“). Trestní soud totiž dříve schválil odsuzujícím rozsudkem dohodu o vině a trestu uzavřenou mezi žalobcem a státním zástupcem, uznal jej vinným ze spáchání úmyslných trestných činů (přečin padělání a pozměnění veřejné listiny ve formě pomoci a spolupachatelství na přečinu pojistného podvodu) a uložil mu peněžitý trest. Odvolání žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl.

[2] Žalobce se obrátil na krajský soud, který žalobu taktéž zamítl. Jediný žalobní bod spočíval v tom, že schválení dohody o vině a trestu neznamená pravomocné uznání viny ve smyslu § 22 odst. 1 zákona o zbraních. S tímto výkladem se krajský soud neztotožnil. Odsuzující rozsudek schvalující dohodu o vině a trestu vydaný podle § 314r odst. 4 zákona č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (trestní řád), totiž obsahuje všechny náležitosti jako odsuzující rozsudek vydaný v hlavním líčení, a navíc výrok schvalující dohodu (§ 120 odst. 4 a § 314r odst. 4 trestního řádu). Výrokem B odsuzujícího trestního rozsudku byl žalobce uznán vinným, čímž došlo k naplnění hypotézy § 22 odst. 1 zákona o zbraních. Žalobce tak nelze považovat za bezúhonného. Závěrem krajský soud uvedl, že o výkladu sporného ustanovení nepanují žádné rozumné pochybnosti, zásada *in dubio pro libertate* se proto neuplatní. Nejedná se ani o legislativní nedostatek, neboť trestní řád výslovně uvádí, že ke schválení dohody o vině a trestu dochází odsuzujícím rozsudkem.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[3] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností, v níž navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

[4] Stěžovatel v kasační stížnosti doslovně zopakoval svou argumentaci obsaženou v žalobě. Nadále zastává názor, že nebyly splněny podmínky podle § 22 odst. 1 písm. c) zákona o zbraních, neboť jej trestní soud neuznal vinným úmyslným trestným činem ve smyslu tohoto ustanovení. Pouze schválil dohodu o vině a trestu uzavřenou mezi ním a státním zástupcem, což má být zřejmé jak z výroku trestního rozsudku, tak jazykového výkladu § 22 zákona o zbraních. Uznání vinným ve smyslu tohoto ustanovení představuje „jednostranný direktivní akt státu vůči pachateli trestného činu“, stěžovatel však uzavřel se státním zástupcem dvoustranný právní úkon – dohodu o vině a trestu. Ta sice podléhá schválení trestního soudu, ovšem pouze co do dodržení zákonných podmínek pro její uzavření. Trestní soud neprovádí dokazování, na jehož základě by mohl konstatovat vinu a uložit trest.

[5] Stěžovatel také zopakoval, že je nutné řídit se zásadou *in dubio pro libertate* a v pochybnostech vykládat zákon o zbraních ve prospěch jednotlivce. Stejně tak nelze § 22 odst. 1 zákona o zbraních vykládat extenzivně, neboť chybějící odkaz na § 175a trestního řádu svědčí o tom, že zákonodárce nezamýšlel zbavit bezúhonnosti i osoby, u nichž byla schválena dohoda o vině a trestu.

[6] Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti shrnul právní úpravu, obsah trestního rozsudku, opis z rejstříku trestů i samotnou kasační stížnost. Trestní soud schválil dohodu o vině a trestu odsuzujícím rozsudkem, přičemž se neomezil pouze na její potvrzení, ale zároveň uznal žalobce vinným ze spáchání dvou úmyslných trestných činů. Podle žalovaného je sporné ustanovení jednoznačné, nepřipouští vícero alternativních výkladů, a proto není dán předpoklad pro uplatnění zásady *in dubio pro libertate*.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

pokračování

[7] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost je projednatelná. Následně přezkoumal rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti, namítaných důvodů, včetně důvodů, ke kterým je povinen přihlížet z úřední povinnosti [§ 109 odst. 3 a 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“)]. Kasační stížnost **není důvodná**.

[8] Kasační soud se nejdříve zabýval otázkou přípustnosti kasačních námitek. Podle § 104 odst. 4 s. ř. s. není kasační stížnost přípustná – mimo jiné – *opírá-li se jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103 [s. ř. s.].*

[9] Kasační stížnost je opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví (§ 102 s. ř. s.). Předmětem řízení o kasační stížnosti je proto rozhodnutí krajského soudu, což odpovídá i roli Nejvyššího správního soudu jako vrcholného soudního orgánu (čl. 92 Ústavy), který zajišťuje jednotu a zákonnost rozhodování soudů ve správním soudnictví (§ 12 odst. 1 a 2 s. ř. s.) (viz usnesení rozšířeného senátu ze dne 27. 2. 2024, č. j. 8 Azs 172/2020 - 66, bod 43). Aby byly kasační námitky způsobilé věcného projednání, musí kvalifikovaným způsobem zpochybňovat právě rozhodnutí krajského soudu. Stěžovatel je povinen uvést konkrétní argumentaci zpochybňující závěry vyslovené v napadeném rozhodnutí soudu (srov. např. rozsudky NSS ze dne 15. 2. 2017, č. j. 1 Azs 249/2016 - 38, bod 12; nebo ze dne 29. 1. 2015, č. j. 8 Afs 25/2012 - 351, bod 140). Z těchto důvodů tedy i kasační námitky, které v podstatě jen opakují žalobní tvrzení a alespoň v minimální míře nereagují na argumentaci krajského soudu (srov. nález Ústavního soudu ze dne 14. 5. 2024, sp. zn. IV. ÚS 623/23, bod 17), nepředstavují důvody podle § 103 s. ř. s., a jsou proto nepřipustné ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s. (usnesení NSS ze dne 30. 6. 2020, č. j. 10 As 181/2019 - 63, č. 4051/2020 Sb. NSS, bod 12). Tento závěr aprobuje také Ústavní soud (např. v usnesení ze dne 22. 11. 2022, sp. zn. II. ÚS 1852/22, nebo ze dne 13. 9. 2023, sp. zn. II. ÚS 2349/23).

[10] V projednávané věci byla většina argumentace obsažená v kasační stížnosti prostou kopií žaloby. Stěžovatel sice úvodem formálně vymezil kasační důvody odkazem na konkrétní ustanovení s. ř. s., upravil úvodní shrnutí a petit, na některých místech doplnil slova „*Krajský soud v Praze*“ či změnil formulace typu „*tato správní žaloba*“, jinak však převzal slova od slova argumentaci obsaženou již v žalobě. Kasační stížnost se tedy prakticky shoduje s obsahem žaloby a z jejího obsahu nejsou patrné téměř žádné úvahy stěžovatele nad konkrétními závěry napadeného rozsudku. Stěžovatel tak nereagoval na argumentaci obsaženou v napadeném rozsudku, ale brojil pouze proti rozhodovacím důvodům žalovaného. Všechny kasační námitky, s výjimkou řešenou níže, tak jsou podle § 104 odst. 4 s. ř. s. nepřipustné.

[11] Stěžovatel namítá, že schválení dohody o vině a trestu není odsuzujícím rozsudkem ve smyslu § 22 zákona o zbraních. Soud totiž při jejím schvalování neprovádí dokazování, ověřuje pouze splnění zákonných podmínek jejího uzavření. V této části již stěžovatel předkládá přípustnou kasační námitku, jelikož alespoň stručně reaguje na argumentaci krajského soudu (viz nález Ústavního soudu ze dne 14. 5. 2024, sp. zn. IV. ÚS 623/23, body 19 až 21). Námitka nicméně není důvodná.

[12] Podle § 314r odst. 4 trestního řádu soud schvaluje dohodu o vině a trestu odsuzujícím rozsudkem. Tento rozsudek musí obsahovat výrok o vině a trestu, tedy náležitosti shodné s rozsudkem vydaným po hlavním líčení, a navíc také výrok o schválení dohody (§ 120 odst. 4 trestního řádu). Z odborné literatury citované krajským soudem i z judikatury kasačního soudu vyplývá, že o výkladu pojmu „odsuzující rozsudek“ nepanují žádné pochybnosti. Nejvyšší správní soud pod pojmem „odsuzující rozsudek“ rozumí rozsudek, jímž soud ve výroku o vině vyslovil vinu. Za jednoznačný považuje i termín „odsouzení, což je v podstatě synonymum vyslovení viny“ (rozsudek NSS ze dne 12. 11. 2020, č. j. 8 Ads 222/2020 - 46, body 14 a 19).

[13] K námitce, že soud při schvalování dohody o vině a trestu neprovádí dokazování, a proto nelze hovořit o „uznání viny“ ve smyslu § 22 zákona o zbraních, kasační soud uvádí, že procesní postup vedoucí k vydání rozsudku nemá vliv na povahu samotného rozhodnutí. Nejvyšší správní soud v této souvislosti již opakovaně potvrdil, že bezúhonným ve smyslu § 22 zákona o zbraních není ten, kdo byl uznán vinným trestním příkazem (srov. rozsudky NSS ze dne 15. 8. 2007, č. j. 3 As 34/2007 - 51; ze dne 26. 4. 2013, č. j. 4 As 68/2012-40). Ani u trestního příkazu, který má rovněž povahu odsuzujícího rozsudku (§ 314e odst. 8 trestního řádu), se přitom neprovádí dokazování v hlavním líčení. Podstatné tak je, že soud ve výroku pravomocně vysloví vinu obviněného. K tomu dochází při schválení dohody o vině a trestu samostatným výrokem, a to pouze tehdy, je-li v souladu se zjištěným skutkovým stavem. Na účincích odsuzujícího rozsudku nic nemění skutečnost, že soud namísto provádění úplného dokazování toliko ověřuje, že se stal skutek, pro který je obviněný stíhán, že skutek je trestným činem a že jej spáchal trestně odpovědný obviněný (§ 175a odst. 1 trestního řádu).

[14] Tento závěr odpovídá i judikatuře Nejvyššího správního soudu k bezúhonnosti v jiných oblastech veřejného práva. Kasační soud již dříve například ve vztahu ke státním zaměstnancům konstatoval, že „[f]orma, jakou trestní soud konstatuje vinu státního zaměstnance, není podstatná“, zásadní je totiž „pravomocný závěr trestního soudu o tom, že státní zaměstnanec spáchal trestný čin“ (rozsudek NSS ze dne 4. 2. 2021, č. j. 1 Ads 477/2020 - 36, bod 16). Obdobně Nejvyšší správní soud vyslovil, že odsuzující rozsudek vydaný na základě schválení dohody o vině a trestu nemění povahu odsuzujícího rozhodnutí jen proto, že byl vydán tímto způsobem (rozhodnutí kárného senátu NSS ze dne 20. 11. 2019, č. j. 12 Ksz 5/2019 - 87, bod 11). Z hlediska posouzení bezúhonnosti tak není rozhodující, jakou procesní cestou bylo rozhodnutí o vině dosaženo, nýbrž zda existuje pravomocný odsuzující rozsudek.

[15] Nejvyšší správní soud se proto ztotožňuje se závěrem krajského soudu, že pravomocný odsuzující rozsudek schvalující dohodu o vině a trestu zakládá ztrátu bezúhonnosti stěžovatele podle § 22 odst. 1 zákona o zbraních. Jakmile soud schválí dohodu o vině a trestu odsuzujícím rozsudkem, je osoba pravomocně uznána vinnou trestným činem ve smyslu citovaného ustanovení.

IV. Závěr a náklady řízení

pokračování

[16] Nejvyšší správní soud kasačním námitkám nepřisvědčil a neshledal ani vadu, ke které by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Kasační stížnost proto zamítl podle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s.

[17] O náhradě nákladů řízení rozhodl kasační soud v souladu s § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel ve věci neměl úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalovanému v souvislosti s tímto řízením nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti. Soud mu tedy náhradu nákladů řízení nepřiznal.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. listopadu 2025

Ivo Pospíšil
předseda senátu